

„Utazni jó, utazni jobb, utazni a legjobb!”

Krisztus fejében Székelyföldön

Két évvel ezelőtt egy erdélyi barátomat látogattuk meg Farkaslakán. Flekkent és micset sütöttünk, beszélgettünk, pálinkával koccintottunk, és jó egészséget kívántunk egymásnak. Ezek után a barátom barátja jött értünk egy kis Suzuki terepjáróval, s négyen nekiindultunk a hegyeknek. Egy mázsa kukoricát vittünk a medvéknek, majd feltekertünk a Szűz Mária szoborhoz, ahol a naplemente fényeiben gyönyörködtünk. Itt hallottam először a helyi székelyek tervéről, hogy acélból építenek egy nagy kilátót, mely Jézust ábrázolja. Amolyan székely rióikrisztust.

Idővel meg is feledkeztem a tervről, majd egy év múlva hallom, hogy elkészült a szobor, felszentelték, és átadták a zarándokoknak. Ekkor írtam fel a bakancslistámra, hogy még ezt is szeretném látni az életben.

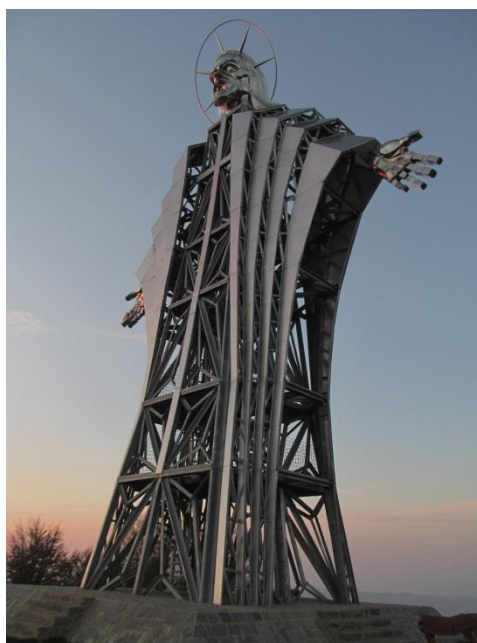
Az őszi szünetben Marosvásárhelyre utaztam rokonokhoz, barátokhoz. Több napot töltöttem a városban, majd egy nap továbbindultunk: nagyon szerettem volna látni azt a Krisztus-szobrot.

Először Szovátán álltunk meg, s – ki tudja hányadszorra – körbesétáltuk a Medve-tavat, s végigjártuk a környező többi tavat is. Korondon jött a kötelező vásárlás, s egy kerámiákat áruló néni elmesélte, milyen szép volt a kilátó felszentelése. Végül elértük Székelyszentléleket, ahonnan kék tábla jelzi az utat fel a kilátóig. Egy idő után a murvás földút keményen emelkedni kezdett, s a Golf hűtővize felforrt. Félreálltam. Motorháztető fel. Otthagytam. Hűljön le!

Novemberben, öt óra körül indultunk fel a kilátóhoz. Körbe lehet menni autóval (inkább terepjáróval vagy traktorral), a rövidebb út viszont hihetetlen meredek. Itt másztunk fel. Erre a helyre tervezte a Makovecz Imre nevét viselő tervező iroda a zarándokkápolnát. Erre még gyűjtik az adományokat. Felette pedig már ott magasodik a 22 méter magas Jézus Szíve kilátó. Jézus feje, palástja és kezei rozsdamentes acélból, a test váza horganyzott vasból készült. Ebben a vázban vannak a lépcsők, melyek a fejben levő kilátóba visznek fel. Párás volt az idő, így nem láttunk el a Fogarasi-havasokig, de a lemenő nap fényei kárpótolták a panoráma hiányát. „Szabadság, Székelyföld, tágasság, erő, Krisztus dicsősége, szeretteim, az emberi akarat, kitartás, álmaim” – ezek kavartak bennem fent, a Krisztus fejében. Miután arcunkat jól kifújta a szél, már fázni kezdtünk, mégis a hosszabb, de kevésbé meredek úton ereszkedtünk vissza az autóhoz. A motor

kellően lehűlt, s a hidegben végigsuhantunk Marosvásárhelyig. Nem volt gond a hűtéssel. Itthon megcsináltattam a ventilátort, s kihúztam a bakancslistáról a Jézus Szíve kilátót. Persze, azóta sokszor eszembe jutott, milyen jó lenne megint feljutni a székelly Krisztus fejébe. Majd mikor elkészül a zarándokkápolna!

2015. 04. 30.